

includeret pactum commutandi spirituale pro temporali. Posset autem dici, quod per intentionem posset simonia separari: quia non intendendo per temporale emere spirituale, vel e contrario, sed tantum me indemnem servare, et necessitati meae providere, intuendo ad temporalia tantum, quae in utraque parteveniuntur, et illa inter se commutando ex consensu Pontificis, et nullo modo dando temporale pro spirituali, licet illud quasi concomitanter comparetur. Et fortasse potest hoc probabiliter defendi, ut supra etiam tactum est. Tamen priorem modum iudico securiorem et servandum, et ita in eo nulla est difficultas. Quia Papa potest ex officio suo nolle dare beneficium uni, nisi renunciet pensioni, non quia det pro pensione, sed quia non vult illum habere tot redditus ex bonis Ecclesiae, quod iustissime facere potest; quod si ille relinquat pensionem, etiam potest Papa illam conferre alteri, ut habeat unde vivat. Et tunc haberet locum ratio supra facta, quod illa non sit permutatio, quia prior pensio extinguitur, et altera de novo creatur auctoritate Pontificis. Et ita permutantes inter se nihil sibi invicem donant. Et consequenter omnis ratio, et fundamentum simoniae tollitur.

11. *An commenda cum beneficio permutari possit.* — Et juxta haec, similis quaestio de commenda definienda est, an possit pro beneficio commutari, quam tractat Victor., dicta Relect., num. 46, et defendit non posse. Et idem dicit de officio temporali, ut notariatu, etc. Reprehenditque sententiam Adriani, qui in d. Quodlib. 9, ad 5, dixit auctoritate Pontificis fieri posse, quia Pontifex potest separare fructus praebendae a jure spirituali, et ita concedere commutationem inter illos et commendam. Contra quod objicit Victor., quia est falsa fictio, nam revera ille, cui datur praebenda, non percipit fructus, nisi in vi spiritualis juris, cujus signum est, quia si non recitet, non faciet fructus suos, et graviter peccaret ratione beneficii, etiamsi ordinem sacrum non habeat. Quae ratio, iudicio meo, bene probat non posse fieri propriam commutationem, etiam a Papa, unius rei pro alia; non vero probat quominus Papa, ut superior praelatus et dispensator, conferre possit beneficium cum onere dandi alteri sustentationem, vel aliquid loco ejus, quod potest esse vel commenda, vel aliquod officium ecclesiasticum. Nec etiam probat non posse Papam in se suscipere renunciationem et provisionem illarum rerum, et postea illas distribuere, prout sibi videbitur expedire; in hoc

enim nulla emptio aut venditio inter partes intervenit.

## CAPUT XXXIV.

UTRUM PERMUTATIO INAEQUALIUM BENEFICIORUM FIERI POSSIT, FACTA TEMPORALI RECOMPENSATIONE ABSQUE SIMONIA? ET CONCLUDUNTUR CONDITIONES NECESSARIAE AD PURAM PERMUTATIONEM.

1. *Omnia beneficia, quae proprie talia sunt, possunt inter se permutari.* — Suppono omnia illa beneficia, quae proprie talia sunt, posse inter se simpliciter permutari in manibus superioris sine simonia, sive simplex pro curato, sive curatum pro dignitate, vel canonicatu, sive tenue pro pingui, sive e contrario, et sive unum pro uno, sive pro multis permutetur. Jura enim in hoc nihil distinguunt, et ideo nos distinguere debemus, cum nulla cogatur ratio, neque ex natura rei unum sit magis intrinsece malum, aut magis nocivum Ecclesiae, quam aliud. Et ita in hoc conveniunt Doctores allegati cap. praeced., Panor., Deci., et alii in cap. *Cum venerabilis*, de Exception.; Zabar., cum Paulo, in d. Clement. unic., quaest. 2, numer. 10. Idem Rebuff., in Pract., titul. de Permut., numer. 40 et 49; Feder. Senen., in tractat. de Benef. permutat., quaest. 12, numer. 2, qui recte advertit, hanc regulam intelligi, quantum est ex vi permutationis; nam, si aliunde requiratur dispensatio ad plura beneficia obtinenda, licet qui ea tenet, sit dispensatus, non poterit permutando utrumque dare alteri non dispensato, quia non potest dispensationem in alium transferre; sed necessarium erit ut supponatur in alio dispensatio, quod per se satis clarum est, ut latius prosequitur Aegid. de Bellam., in tract. de Perm. Benef., 3 part., quaest. 10, an. 7.

2. *Quatuor modis beneficia sunt inaequalia.* — Ex hac ergo regula, colligitur beneficia, inter quae fit permutatio, interdum esse posse aequalia in omnibus, scilicet, tam in dignitate et titulo spirituali, quam in munere, et in praebenda, et redditibus; interdum vero esse inaequalia, quod potest accidere variis modis. Primo, ut unum superet aliud in omnibus, scilicet, in spiritualibus et temporalibus. Secundo, ut se habeant sicut excedens et excessum, quia, scilicet, unum in spirituali, aliud in temporali superat. Tertio, quod sint inaequalia in spiritualibus, et aequalia in temporalibus. Quarto, e contrario, ut in spiritualibus aequalia

sint, sed in temporalibus aliud sit dignius. Quando ergo beneficia sunt omni ex parte aequalia, nulla est difficultas, quia tunc, per se loquendo, simpliciter et sine ulla adjunctione ex alterutra parte commutari debent, nam id ratio aequitatis postulat, praeter religionis ac simoniae rationem, de qua statim dicetur; et ita videtur in ipso facto usu servari. Quaedam vero difficultas, quae hic excitari posset, inferius expediatur commodius.

3. *An liceat inaequalitatem beneficii temporali dono compensare.* — At vero quando beneficia sunt inaequalia, nonnulla dubia oriuntur. Unum est, an liceat inaequalitatem compensare, data pecunia, vel aliquo dono temporali aequivalente? Aliud est, an saltem hoc liceat imponendo pensionem super alterum ex beneficiis? Circa primum, unum est certum, videlicet, quando excessus est in re spirituali, non licere illum supplere, dando pecuniam, vel aliquid aequivalens temporale. Ratio est clara, quia tunc venderetur spirituale pro temporali, saltem ex parte. Unde talis simonia jam non esset contra jus positivum, sed divinum, juxta superius dicta de beneficiis, quatenus sunt materia simoniae. Et ita hoc est indubitatum apud omnes, quos statim referam. Unde bene intuitu Sylvester, in verb. *Permutatio*, 2, quaest. 6, cum Archidiacono, etiam cum auctoritate praelati id non posse fieri, quia, cum sit contra jus divinum, parum prodesse potest praelati auctoritas. Hinc vero colligunt aliqui, quoties beneficium dignius et tenuius pro pinguiori et minus digno commutatur, simoniam committi, quia excessus dignitatis cum excessu fructuum compensatur. Sed hoc ad praesumptionem tantum pertinere potest, non necessario ad veritatem. Nam si recta intentione fiat, poterunt talia beneficia simpliciter unum pro alio commutari, sine respectu ad pretium temporale pro re spirituali; et ita nec in foro exteriori praesumetur simonia, si nude et pure fiat permutatio in manibus praelati, quia ibi per se non est malum aliquod, et ideo potius praesumitur bene factum, quod non probatur malum. Imo etiam in foro interiori, licet quis sumat occasionem permutationis ex temporali commodo, et ab illo ita moveatur ad volendum permutare, ut sine illo non esse permutaturus, non ideo est coram Deo simoniacus, quia nihilominus non intendit emere rem spiritualem; haec enim duo non repugnant, ut in quarta divisione latius dicemus.

4. *Quando beneficia sunt inaequalia in fructibus, an liceat per pecuniam inaequalitatem*

*resarcire?* — *Pars affirmativa.* — Punctum ergo difficultatis solum est, quando beneficia sunt inaequalia in fructibus temporalibus, an liceat per numeratam pecuniam illam inaequalitatem reficere, nullo modo intendendo dare pretium pro spirituali titulo, sive dignior sit, sive non sit. In quo puncto fuit multorum opinio, hoc non esse intrinsece malum, neque prohibitum, si interveniente auctoritate praelati fiat, et ideo tunc non esse simoniam. Ita tenet Cajetanus, dict. quaest. 100, art. 4. Panormitanus pro eadem sententia refertur in cap. *Ad quaestiones*, de Rerum permutat., num. 3, quem sequitur Sylvester, verb. *Permutatio*, 2, quaest. 6; Angel., eodem, n. 6; Tabien., Beneficium, 2, n. 15. Ratio eorum solum est, quod, licet ibi sint conjuncta spirituale et temporale, intentione distingui possunt, et cum proportione spirituale pro spirituali, et temporale pro temporali permutari, licet uno actu, et contractu utrumque simul fiat; ergo similiter potest per intentionem rectam fieri, ut pecunia detur pro temporali, et non pro spirituali. Confirmatur primo ex d. cap. *Ad quaestiones*, ubi Pontifex dicit, posse ecclesiam pro ecclesia permutari, et possessiones unius ecclesiae pro possessionibus alterius, addita pecunia, pro supplenda inaequalitate possessionum, dummodo contractus non misceantur. Secundo confirmari potest ex dicto cap. *Quaesitum*, eodem, ubi prius dicitur permutationes beneficiorum, praesertim pactione interveniente, jure esse prohibitas; postea vero dicitur auctoritate Episcopi posse fieri; ergo licet pactione intercedat dandi pecuniam ad supplendum temporale, non erit prohibita, si auctoritate superioris fiat.

5. *Pars negativa.* — Alia vero sententia simpliciter negat hoc esse licitum. Hanc tenet Adrian., Quodlib. 9, art. ult., ad 5, ubi de Angelo dicit, et graviter errasse, et Panormitano falsum imposuisse. Et in hoc secundo videtur melius intellexisse Panormitanum. Nam verba ejus sunt: *Nota quod ecclesia pinguior non potest permutari cum ecclesia tenui, interveniente pecunia simpliciter ex ea parte, quia videretur pecunia data pro redditibus spiritualibus, vel pro re spirituali obtinenda.* Ubi ponderanda est ultima causalis propositio, in qua duo distinguit Panormitanus, scilicet, redditus spirituales, et rem spiritualementem; ubi non potest redditus spirituales vocare, nisi redditus beneficiales (ut sic dicam), qui spirituales vocantur, quia titulo spirituali comparantur, et illi distinguuntur ab ipso titulo, tanquam a

re spirituali, nec potest intelligi quo alio modo illa duo distinguantur. Et tamen de utroque negat Panormitanus posse pecunia redimi vel compensari, et ita intelligit textum illum; unde subjungit: *Debet servari cautela, quam tradit iste textus, ut pecunia suppleatur, non propter redditus spirituales* (id est beneficiales, ut declaravi), *sed propter complures redditus temporales alterius ecclesie*, id est, propter redditus aliarum possessionum ecclesie, quæ patrimoniales dicuntur, quarum redditus non sunt annexi spirituali officio aut titulo, sed sunt temporalia bona ecclesie ad sustentanda ejus onera; et in casu illius textus, ad monasteria illa, quæ permutationes faciebant, pertinebant.

6. Et ita declaratus ille textus nihil facit pro priori opinione. Imo favet posteriori, pro qua subinde merito potest Panormitanus allegari. Et ita etiam idem sensit in capitulo *Ad questiones*, de Rerum permutatione, numero tertio; et in capitulo *Cum venerabilis*, de Exception., notab. quarto, num. quarto, eodem modo exponens textum illum, ibi: *Theodosius Episcopus cum suorum sacerdotum assensu prædictam ecclesiam sancti Viti pro quibusdam ecclesiis, et rebus aliis in cambium, vestro duxit monasterio concedendam*. Nam si illæ res aliæ temporales fuerunt (ait Panormitanus), datæ sunt non pro bonis alterius ecclesie, quæ habebantur in titulum, sed pro aliquibus, quæ habebantur in proprietatem: nam prius dictum fuerat, monasterium illud prætendisse, illam ecclesiam in spiritualibus et temporalibus ad se pertinere. Atque hoc modo hanc etiam sententiam tenent Cardin., Immol. et Anchar. Item Navarrus, dicto capitulo 23, numero 100, verb. *Tertio*, ubi eandem interpretationem capit. *Ad questiones* indicat. Idem Gregor. Lopez, in leg. 2, tit. 6, partit. 5; Covar., lib. 1 Variar., cap. 5, n. 8 et 9, licet male alleget Panormit. in contrarium. Et idem videtur tenere Sot., dicto libro nono, quæstione quinta, artic. 2, et quæst. 7, articulo 2, quamvis varia dicere videatur. Prius enim aperte dicit hoc esse contra jus divinum, ideoque nec per dispensationem Papæ posse licere. Et tamen in posteriori loco in fine, respondendo ad argumenta, videtur plane approbare opinionem Cajetani, imo extendere illam, ut infra videbimus. Posset autem in hoc ultimo loco exponi, ut loquatur de pensionibus, non de pecunia numerata; nam argumentum cui respondet, de pensionibus procedebat; quia diverso modo de his locutus

fuerat, et quia non est verisimile eodem articulo docuisse contraria.

7. *Fundamentum partis negativæ*. — Fundamentum hujus sententiæ est, primo, quia non potest talis compensatio per pecuniam fieri, quin vendatur id quod est spirituale in beneficio; ergo non potest id fieri sine simonia contra jus divinum. Consequentia patet ex supra dictis: et antecedens probatur, quia ille contractus partim permutationis est, partim emptionis et venditionis. Quamvis enim juristæ disputent an contractus similis sit venditio, vel permutatio (ut videre licet in Panormit., d. cap. *Ad questiones*, n. 4), tamen, ut tollatur quæstio de nomine, et explicetur res in ordine ad forum conscientie, recte dicemus ibi esse contractum mistum. Nam quatenus spirituale pro spirituali, et fructus integri beneficii tenuis cum parte æquali fructuum pinguioris beneficii datur, permutatio fit; quatenus vero datur certa pecuniæ summa pro reliquo excessu fructuum, est emptio illius partis fructuum; ergo ex illa parte necesse est emi spirituale titulum. Probatur consequentia, quia illa pars fructuum non emitur, nisi ut annexa spirituali titulo, et comparanda per spiritualia munera, quia hanc habet annexionem, nec potest a permutantibus separari; ergo, illa parte vendita, necesse est titulum spirituale vendi, juxta cap. *Si quis objecerit*, 1, quæst. 3, et omnia supra dicta de annexis consequenter ad spiritualia.

8. *Ratione efficaci confirmatur*. — Secundo, est optima ratio, quia alias etiam liceret dare alteri beneficium, non causa permutationis, sed simplicis renunciationis, dando illi gratis titulum spirituale, et recipiendo ab illo recompensationem fructuum in pecunia numerata, saltem quatenus excederent congruam sustentationem; at hoc esset vendere beneficium, etiam quoad spirituale, solum propter connexionem; ergo idem est si pro parte fiat similis emptio. Et eadem ratione, si unum beneficium nullos haberet fructus, et aliud haberet, possent commutari, dando æquivalentem pecuniam pro fructibus omnibus alterius beneficii. Quam sequelam conatur Cajetanus negare, assignando differentiam inter partem et integros fructus. Quia quando utrumque beneficium (ait) habet fructus, potest fieri inter eos commutatio; et compensatio excessus est quasi quid consequens et accessorium; quando vero alterum beneficium non habet fructus, non potest fieri permutatio fructuum, sed venditio. At certe hoc nihil

ad causam refert, quia si venditio fructuum (etiamsi mente et intentione per se spectentur) est illicita, etiam permutatio eorum cum adjuncta venditione partiali est illicita. Probatur, quia si venditio est illicita, ideo est, quia fructus illi in re ipsa venduntur, ut annexi titulo spirituali consequenter ad illum, et ideo necessario etiam venditur ipse titulus; sed hæc eadem ratio habet locum in permutatione, quæ habet admistam partem pretii, ut evidenter probatur in dicto c. *Ad questiones*; et ratio convincit, quia illa est quædam partialis emptio, ut declaratum est; ergo. Unde e contrario si fructus, cum permutantur, possunt ita mente separari, ut tanquam res mere temporales tractentur, et in temporalem recompensationem trahantur, profecto etiamsi integri considerentur, poterunt eodem modo separari et tractari, ac subinde vendi. Hoc autem videtur valde absurdum, quia sic licite fiet beneficiorum venditio; ergo. Ultimo, præter jus divinum, quod rationes factæ ostendere videntur, videtur ille contractus omnino prohibitus per generalem regulam juris ecclesiastici, in cap. *Cum pridem*, et cap. ult., de Pactis, et cap. *Quam pio*, 1, quæst. 2, et cap. *Cum olim*, et capitul. *Cum universorum*, de Rerum permutat., cum similibus, in quibus pactiones de temporalibus pro spiritualibus, vel spiritualibus annexis, prohibentur.

9. *Secunda sententia vera judicatur*. — *Permutare beneficium pingue pro tenui cum pecunia, sine auctoritate prælati, est simonia contra positivum et contra divinum jus*. — Inter has sententias hæc posterior, simpliciter ac moraliter loquendo, vera est et omnino tenenda; prior vero solum in uno casu extraordinario posset aliquo modo locum habere. Ad hoc ergo explicandum dico primo: permutare pingue beneficium pro tenui cum pecunia, quocumque modo et intentione fiat, sine auctoritate superioris, simonia est, non solum contra jus positivum, sed etiam contra divinum. Hoc probant clare rationes factæ pro secunda sententia; et quoad primam partem, non negatur ab auctoribus primæ sententiæ; quoad postremam vero pendet ex dictis supra de materia simoniæ contra jus divinum, sub quâ ostendimus comprehendere ecclesiastica beneficia, ex quo principio aperte deducitur hæc pars, ut ostensum est. In hoc ergo differt hæc simonia, seu permutatio, ab illa quæ simpliciter fieri potest privatim inter beneficia pura; illa enim non est simonia contra jus divi-

num, sed contra humanum, ut dictum est; hæc autem est etiam contra divinum.

10. *Eadem permutatio, si fiat in manibus prælati, qui non sit Summus Pontifex, simonica est contra humanum et divinum jus*. — Dico secundo: permutatio beneficiorum inæqualium in fructibus cum adjectione pecuniæ ex parte tenuioris, etiamsi fiat in manibus cujuscumque prælati inferioris Summo Pontifice, simonica est, et contra legem Ecclesie, et contra divinam. Hæc assertio de propria permutatione intelligenda est; de transactione infra dicetur, habet enim specialem rationem. Hæc autem conclusio quoad primam partem de jure positivo non videtur negari a priori opinione, præsertim a Cajetano, ut statim dicam; alii enim Summistæ nihil declarant, sed absolute loquuntur. Hanc etiam partem expresse docuit Glossa ibi communiter probata, in dicto cap. *Cum pridem*, de Pact. Probaturque sufficienter ultimo argumento facto pro secunda sententia, quia commutatio spiritualis rei pro materiali, et maxime pro pecunia, ita est in jure prohibita, ut nullius superioris auctoritate honestari possit, ut aperte colligitur ex cap. ult. de Rerum permut., ubi pactio facta judicum arbitrorum auctoritate illicita judicatur propter interventum rei pecuniariæ; et in cap. *Cum pridem*, de Pact., pactio rei spiritualis pro materiali, adeo turpis judicatur, ut nec Papa ipse illam soleat tolerare aut admittere. Denique prohibitio similis pacti valde absoluta est in jure, ut (præter citata jura) habetur in cap. *Nemini*, 19, quæstione 7, ubi dicitur: *Nemini regum, aut cuiquam hominum liceat*, etc. Et nullibi invenitur concessa facultas Episcopis, vel aliis prælati, agendi vel admittendi permutationes contra hanc Apostolicam prohibitionem; ergo non potest per Episcopos in hoc dispensari, nam inferior non dispensat in lege superioris in casibus sibi non concessis, cap. *Cum inferior*, de Major. et obed. Neque est verum, quod in dicto cap. *Quæsitum*, detur talis facultas Episcopo; tum quia (ut supra ostendi) in illo textu non est sermo de permutatione spiritualis pro temporali, sed de pura beneficiorum permutatione; tum etiam quia potius ibi videtur limitata potestas Episcopi ad transferendas personas ab uno loco ad alium, propter necessariam vel utilem causam, nullo autem modo propter pecuniam. Ergo ad summum potest extendi ejus facultas ad permutationem puram beneficiorum, seu spiritualium inter se, ut supra explicuimus. Ratio autem